

Pastori Tsuyoshi Takeuchin tie

Viisaiden miesten etsintämatka - joulusaarna

Haluan toivottaa tervetulleeksi ne teistä, jotka olette tänä iltana ensi kertaa tulleet mukaan. Myös kaikki te, jotka olette monenlaisen kiireen keskeltä saapuneet tähän joulun iltakirkkoon, olette sydämellisesti tervetulleita. On todella ilo, että olette kylmästä huolimatta lähteneet liikkeelle.

Voin kertoa teille, että olette tehneet erinomaisen hyvän ratkaisun tullessanne tänä iltana tänne, sillä vain tulemalla kirkkoon voi päästä ymmärtämään joulun todellisen merkityksen. Itse vietin ensimmäistä jouluani kristittynä 30 vuotta siten vuonna 1972. Sitä ennen en tiennyt joulun todellista merkitystä. Se merkitsi vain tyhjämpäiväistä joulukakun syömistä. Ja senkin perheemme teki vasta 26.12. eikä suinkaan jouluaattona tai joulupäivänä, koska isäni järkeili, että silloin kauppoista saisi halvalla joulusta yli jääneitä kakkuja. Perheemme oli köyhä eikä meillä ollut varaa ostaa kalliita kakkuja. Mutta kakkujen maku oli siinä vaiheessa jo väljähtynyt, mutta silti kerran vuodessa syöty täytekakku edusti meille tiettyä ylellisyyttä. Sellaisia olivat jouluni ennen kuin löysin tieni kirkkoon.

Anteeksi, että tulin aloittaneeksi näin synkällä tarinalla. Mutta nyt asiat ovat aivan toisin. Tuo 30 vuotta sitten tapahtunut kirkkoon meneminen mullisti elämäni. Tyhjä, yksinäinen ja synkkä joulu muuttui valoisaksi ilon juhlaiksi. Miksi niin sitten oikein tapahtui? Syy on siinä, että sain kokea samaa, mitä edellä luetun joulukertomuksen paimenet ja itämaan tietäjätkin. Millaisesta kokemuksesta sitten oli oikein kysymys?

Kokemus valosta

Ensiksikin sain nähdä valon. Kedolla laumaansa vartioineet paimenet valaisi Herran kirkkaus, kun Herran enkeli ilmestyi heille. Tietäjät taas ohjasi matkalle tähden valo. Omalla kohdallani kohtasin valon ensi kertaa Yhdysvalloissa Chicagossa erään kirkon uskovissa, kun tuhlaajapojan reissuillani lopulta olin sinne päätenyt. He olivat syntyperältään japanilaisia. He olivat siirtyneet nuoruudessaan Amerikkaan ja olivat tehneet ankaraa ruumiillista työtä sinne saavuttuaan. Sodan aikana heidät oli vihollismaalaisina suljettu keskitysleireille. Siellä he olivat uskoneet Jeesukseen Kristukseen ja heistä oli tullut kristittyjä.

Tavatessani heidät he olivat jo 70 tai jopa 80 ylittäneitä vanhuksia. Mutta heissä loisti valo. Vaikka he olivat korkeassa iässä, se ei merkinnyt, ettei heillä olisi ollut toivoa elämässään. Heistä huokui kiitollisuus siitä, että he olivat saaneet syntinsä anteeksi Jeesuksen Kristuksen sovintoveren tähden. Sitä paitsi heillä oli rauha sydämessään, sillä Kristuksen ylösnousemuksen tähden he odottivat kuoleman jälkeen tulevaa ruumiin ylösnousemusta ja taivaan toivo täytti heidät. Heidän olemuksensa ja uskonsa valaisivat minulle tietä Kristuksen luo. Ehkä joku teistä tänään ensi kertaa tulleista kokee ja näkee kirkossa ja kristityissä jotain samanlaista. Sydämestämme rukoilemme, että me tämän seurakunnan jäsenet voisimme olemassaolollamme ja uskollamme heijastaa sitä valoa, joka tulee Jeesuksesta Kristuksesta niin, että tekin voisitte löytää tien Hänen luokseen.

Kokemus Jumalan sanasta

Mutta mikä on sitten se toinen kokemus, joka on yhteinen minulle, paimenille ja itämaan tietäjille? Se on sana, taivaasta tuleva sana.

Paimenet saivat kuulla sen enkelien välityksellä :

"Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle. Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." (Luuk. 2:10-12)

Itämaan tietäjät saivat taas kuulla sanan, joka oli kirjoitettu Vanhassa testamentissa ja joka kertoi, missä Kristus oli syntynyt:

"Sinä Betlehem, Juudean seutu, et suinkaan ole vähäisin Juudean ruhtinasten joukossa, sillä sinusta on lähtevä hallitsija, joka kaitsee minun kansaani Israelia." (Matt.2:6)

Pian sen jälkeen kun olin alkanut käydä tuossa Chicagon seurakunnassa, eräs teologisen seminaarin opiskelija selitti minulle Raamatusta Johanneksen evankeliumin kolmannen luvun jaetta 16:

"Sillä niin on Jumala rakastanut maailmaa, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi ikuinen elämä."

"Jumala"= yksi ja ainoa todellinen Jumala, se Jumala, joka on luonut taivaan ja maan ja meidät.

" Antoi ainoan Poikansa": Jumala antoi ainoan Poikansa Jeesuksen Kristuksen lyötäväksi ristille, jotta Hän kantaisi koko ihmiskunnan synnin rangaistuksen meidän sijaisenamme.

"Maailmaa": Toista koko lause panemalla sanan maailma paikalle oma nimesi.

"Yksikään, joka häneen uskoo": Kysymys on sellaisesta, joka uskoo, että Jeesus Kristus, Jumalan Poika, pelastaa juuri hänet synneistä.

Siitä lähtien minäkin olen saanut uskoa Jeesukseen Kristukseen. Myöhemmin pääsin käsittämään syvemmin, mistä synnissä ja anteeksiantamuksessa on kysymys.

Voi olla, että joku tänään ensi kertaa mukaan tulleista, hämmästelee nyt ensi kertaa kuulemiaan asioita, mutta rohkaisisin sellaista tulemaan uudelleen kirkkoon. Vaikka alussa ei kaikkea Raamatun sanaa ymmärtäisikään, niin ajan mittaan asiat avautuvat kyllä.

Niin, sekä paimenet että itämaan tietäjät ja myös minä saimme ensiksi nähdä valon. Toiseksi saimme taivaallisen sanan enkelien tai Raamatun kautta. Näin meidät johdatettiin Jeesuksen Kristuksen luo, joka on todellinen valo. Yhteistä kaikessa tässä on se, että Jumalan johdatus tunkeutuu ensin silmiemme kautta, sitten korviemme kautta sydämiimme. Koska meille on annettu näkevät silmät ja kuulevat korvat, meidän tulee käyttää niitä, jotta saisimme nähdä sen, mikä on tärkeää ja kuulla sen, mikä on välttämätöntä.

Kokemus Jeesuksesta Kristuksesta

Mutta mitä tapahtuu sitten, kun olemme nähneet ja kuulleet sen, mikä on meille tarpeen? Mikä on se kolmas asia, joka paimenille ja itämaan tietäjille tapahtui? Nähty ja kuultu vaikutti heissä sen, että heissä heräsi mielenkiinto ja halu mennä Jeesuksen Kristuksen luo.

Paimenet, jotka olivat yöllä suorittamassa työvelvollisuuttaan vartioimalla laumaansa, lähtivät Betlehemin kaupunkiin, talo talolta he etsivät vastasyntynyttä vauvaa. Itämaan tietäjät taas kulkivat todella pitkän matkan Jerusalemiin asti, sieltä he jatkoivat Betlehemiin ja löysivät Jeesus-lapsen.

Meille tämä merkitsee sitä, että olemme kuuliaisie Herran sanalle.

Tämän illan puheeni aihe on "Viisaiden miesten etsintämatka". Viisaat miehet viittaa itämaan tietäjiin, mitä he todellakin olivat. Mutta yhtä lailla myös paimenet olivat viisaita miehiä. Sillä todellista viisautta on kuuliaisuus Herralta saadulle sanalle. Jeesus Kristus vertaa niitä, jotka kuulevat Jumalan sanan ja noudattavat sitä, mieheen, joka rakensi talonsa kalliolle. Ja niitä taas, jotka kuultuaan eivät sanaa noudata mieheen, joka rakensi talonsa hiekalle.

Paimenet kuuluivat enkeliltä, että "he löytäisivät lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa" ja he tekivät johtopäätöksen: "Menkäämme katsomaan!" Voi olla, että heitä arvelutti kesken öistä työvuoroa lähteä työpaikaltaan. Eikä yöaikaan ollut helppoa etsiä talo talolta syntynyttä pienokaista. Mutta kun he olivat kuu-

liaiset saamalleen sanalle, he saivat palata Jumalaa ylistäen ja kiittäen. Kuuliaisuus Herralle antaa sydämelle tyydytyksen ja täyteyden.

Uskonelämässä Raamatun sanan kuuleminen saattaa helposti jäädä päivittäisten töiden jalkoihin. Ja niin pikku hiljaa luisumme pois kuuliaisuudesta Herran sanalle. Näin käy usein myös minulle. Mutta juuri siksi että olemme niin heikkoja ja voimattomia, Herra johdattaa meitä ei vain yksilöinä vaan nimenomaan yhteisönä. Paimenet ja itämaan tietäjät kulkivat ryhmänä rohkaisten toinen toistaan ja näin he yhdessä kykenivät noudattamaan Herran sanaa. Samoin Jumala on tähänkin perustanut seurakunnan kootakseen meidät yhteen ja johdattaakseen meitä yhteisönä. Olemme itse kukin heikkoja ja puutteellisia. Mutta olemme koolla emme suinkaan arvostellaksemme toistemme heikkouksia vaan täydentääksemme toinen toistamme itse kukin niillä voimilla ja lahjoilla, jotka olemme myös Herralta saaneet. Sitä varten kokoonnumme seurakuntana yhteen.

Lopuksi

Lopuksi haluaisin vielä kiinnittää huomionne yhteen asiaan.

Kun paimenet ja itämaan tietäjät olivat löytäneet Jeesuksen ja olivat kumartaen palvoneet Häntä, he palasivat arkielämäänsä. Ehkä heistä tuntui tämä paluu haikealta. Mutta itse kulakin heistä oli oma arkensa, työnsä ja vastuunsa odottamassa. Meidänkin tilanteemme on sama. Pian tämä aattojumalanpalveluksemme on ohi. Teetä ja leivonnaisia on sen jälkeen tarjolla, joten jääkää nauttimaan niistä ja keskinäisestä juttelusta. Mutta sekään ei jatku loputtomiin, vaan itse kukin palaamme koteihimme. Mutta toivon, että palaisitte niin kuin paimenet ja itämaan tietäjät. He palasivat aivan eri mielellä kuin olivat tulleet. Mikä sen muutoksen oikein aiheutti?

Muutoksen syy oli Jeesus Kristus. Ero johtui siitä, että tullessa he olivat olleet ilman Kristusta, mutta palatessa Kristus asui heidän sydämissään. Aivan samalla tavalla ennen seurakunnan yhteyteen pääsyä jouluni olivat vailla Kristusta. Mutta 30 vuotta sitten jouluihini tuli Kristus. Yksinäiset, synkät ja mitäänsanomattomat joulut muuttuivat eloisiksi, valoisiksi ja iloisiksi juhliksi.

Miten on Sinun laitasi? Jos olet viettänyt tähän asti jouluja ilman Kristusta, tänä iltana voit jättää ne taaksesi ja ottaa vastaan sydämeesi ja jouluusi Kristuksen. Luen Raamatusta erään Jeesuksen Kristuksen sanan (Ilm. 3:20):
"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä käyn hänen luokseen sisälle ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani."

Etkö Sinäkin ottaisi sydämeesi Kristusta? Hän haluaa ilolla tulla asumaan Sinun sydämeesi.